

Κάμα ἐπὶ τοῦ θυσιεστηρίου φαρμακεύεται ἡ ἴδια, ἐπὶ σκεπῷ τοῦ νὰ φαρμακεύσῃ συγχρόνως καὶ τὸν φανέα τοῦ συζύγου της, καὶ στρεφομένη πρὸς αὐτὸν λέγει: «Ἐπέζησα διὰ νὰ ἔκδικηθῶ τὸν θάνατον τοῦ συζύγου μου. Γοῦτο ἔγεινε» σὺ δὲ ἥδη ἀντὶ νυμφικῆς παστάδος διέταξεν νὰ σοι ἑτοιμάσω τάφον.» Ταῦτα εἶπε, καὶ εὐθὺς τὰ μαζύρα τοῦ θανάτου σημεῖν ἐγγράψθηταν εἰς ἀμφοτέρων τὰ πρόσωπα.

Ιαρατηροῦμεν πρὸς τούτοις, ὅτι ἐνόσῳ ὁ κατα-
κτητικὸς τῆς Ρώμης λαὸς διετήρει τὰ ἀπλᾶ ἔκεῖνα καὶ
ἀνδρικὰ ἥθη, ἀτίνα ὑψωσαν αὐτὸν εἰς τὸν κολοφῶνα
τῆς δόξης καὶ τῆς δυνάμεως, εσέβετο τὰς γυναικας,
καὶ ἐφρόντιζε περὶ τῶν ἥθων αὐτῶν, καθότι, ὅπου ὑ-
πάρχουσιν ἥιν, συνυπάρχει καὶ σέρδας πρὸς τὰς γυ-
ναικας. Διὸ νὰ ἔναι οἵμως ἄξιον σεβασμοῦ τὸ γυ-
ναικεῖον φῦλον, δὲν ἔρκει νὰ ἔχῃ τὰς φυσικὰς μόνον
αὐτῷ χάριτας, καὶ νὰ κολλιεργῇ μόνα τὰ προτε-
ρήματα, ἀλλὰ ἐποκτήσῃ τὰς ἀρετὰς καὶ τὰς
γνώσεις, ὅσαι συντείνουσιν εἰς τὴν ἥμικην βελτίωσιν
ἀμφοτέρων τῶν φύλων, καὶ ἐπομένως εἰς τὴν ἀληθῆ
αὐτῶν εὐδαιμονίαν. Περὶ τούτων δὲ ιδίως θέλο-
μεν πραγματευθῆ ἀκελούθως ἐν ἐκτάσει.

(*Axolouθei ourέyeia*).

ΑΙ ΟΙΗΣΕΙΣ ΕΡΑΝΙΣΘΕΙΣ ΑΙ ΕΚ
ΤΩΝ ΣΥΜΒΟΥΛΩΝ ΤΟΥ ΚΟΡΑΗ.
πανεύκολόν τον (Συνέχεια Ἀριθ. 24)

Μει' ὀλίγας πάλιν ἡμέρας ὠδήγησεν ὁ Αἰ-
μόντης τας Θυγατέρας του εἰς τὸ θέατρον,
ὅπου ἐμειλλε νὰ φανῇ εἰς δύο δράσατα ὑπο-
κιντῆς, δικαίως παρὰ τοῦ δῆμου ἀγαπώμενος,
καὶ τοῦ ὅποίου τὸ δνομα εἰς τας Θεατρικὰς
εἰδήσεις, εἴται προσήγνυμα μεγάλης θεατῶν
συνδρομῆς. 'Ο Δονιώντης δὲν ἥδυνθή νὰ
καθῆσῃ, εἰπῇ εἰς ὑψηλὸν τόπον πλησίον τῆς
σκηνῆς εὐδισκόμενον. 'Επειδὴ δὲ οἱ τοιοῦτοι
τόποι δεικνύονται διόλου τοὺς εἰς αὐτοὺς κα-
θημένους, ἡ 'Ἄρμαντινη ἐμπιοσθεν καθη-
μένη ἔχαιρε μεγάλως, διότι ἥδυνατο νὰ δει-
χθῇ· ἡ δὲ ἀνεξάντλητος οἵησίς της τὴν ἔ-
καμνε τῷρα νὰ στοχάζῃται δι τὸ θέλει ἐκτελέ-
σει τὴν αὐτὴν φθονάν, τὴν ὅποιαν ἐποξέ-
ιησε καὶ εἰς τὴν προλαβόδυσαν παράστασιν·
ἄλλ' ἐπειδὴ καὶ αὐτὴν τὴν ἡμέραν ἦγον ἀρω-
ματισμένη μὲ ἥδειας χ' ὑποφερίας ενδομιασ-
ούτε αἱ πλησίον της καθήμεναι γυναικες,
οὔτε οἱ αὐτὴν περικυκλοῦντες νεανίσκοι ἔλα-
βον τὴν δινατὴν ἐντύπωσιν, τὴν ὅποιαν αὐτῇ
περιέμενεν. 'Εβλεπε μόνον δι τὴν παρετή-
ρουν μὲ ἐπιμοιήν τινα· ἄλλα δὲν συνέβη οὔτε

πιγιαδός, οὐτε ἡ ταραμή πάρα τῶν νεύρων προσ-
βολή· καὶ τοῦτο τὴν ἐκαπε πρός την Μαρίαν
μὲν ἀνησυχίαν νὰ εἰπῆ. "Δὲν σοχάζομαι νὰ
ζησαι σίμερον ως· καὶ ἄλλοτε καλά. — 'Εγώ
τουλάχιστον νὲ εὑρίσκω τόπουν ως· καὶ ἄλλοτε
ῳδαίαν. — Ήλήν ἀσχολοῦνται πειρισσοτερον
εἰς τὴν παράσαπιν, παρά εἰς ἑμέ. — Τί θέλεις
αὐτὸς δὲ κόπως εἶναι ενίσιε τόσον παράξε-
νος! — Εἶναι τάχα ἀαξία τις εἰς τὸν στο-
λιμούν μου; — Διόλου. — Τῷρα μὲ θαρ-
άρνεις. "

Οιαν ἡ οἰησίς μας δὲν δίναται νὰ εύη
ἐκ τοῦ ἐνὸς μέρους τὴν τιμαρήν, τῆς ὅποιας ἔ-
χει χρείαν, εἶναι σπάμον νὰ μην τὴν ἕητήσῃ
εἰς ἄλλο. Ἡ Ἀγωντίη ἡ ζωρῶς πληγεῖσα
διότι ἐπροσέρει εἰς τοὺς θεατάς συνειθισμέ-
νον ἀποτέλεσμα, εὑρε πάρενθὺς πῶς νὰ ἐκδι-
κηθῇ μὲ πρᾶγμα κοινῶς εἰς τοὺς ὑποκριτὰς
συμβαῖνον, τῶν δὲ τοιων ἡ αὐτὴ εἶναι ἀπὸ
πολλὰς πεφοριμένη περικοπάς. Οσις δι-

καίως δύναται νὰ διομασθῇ εἰς τῶν πρώτων
τοῦ μελοδυματικοῦ θεάτρου εσόισμῶν, ύπε-
κρίνετο τότε τὸν ἀξιέραστον ἀνόητον τοῦ Πω-
λλητέου Οἴκου, εἰς τον ὅποῖον ὅλοι οἱ εἰδήμο-
νες εὸν ἐπωνύμασαν ἀμύητον· κατὰ τύχην
ἡ τατήθη οὐγος πολλάκις τότε, καὶ ἔλαβε τό-
πους μεγάλους πεφισπασμοὺς, ὥσε τὸ πλῆθος
δὲν ἤξειρε ποῦ νὰ τοὺς ἀποδώσῃ. « Φο-
βοῦναι πολὺ, μῆπως εἶμαι ἐγὼ ἡ αἰτία, εἶπεν
ἡ ‘Αρμαντίνη πρὸς τὴν ἀδελφήν της· ἐπαρετ-
τηρησας πᾶς εθέωρει; — Ναι, εἶπεν ἡ Μα-
ρία, καὶ μαλισα ὅταν ἤπατήθη. — Ἐγὼ τὸν
ταράττω· δὲν ἀμφιβάλλω πλέον· δος μοι τὸ
κάλυμμά σου· δὲν ἔχω τὸ ἴδικόν μου· ἥμην
τόπον μακράν ἀπὸ τὸ νὰ σοχασθῶ διτι θελω
τὸ μεταχειρίσθη! Δος ταχέως· διότι ἐὰν μὲ
βλέπῃ ἄκουη ὁ δυστυχής, ἐχάθη βέβαια. »

Εἰς αὐτοὺς τούς λόγους, ἡ ‘Ἄρμαντίνη προσ-
παθεῖ νά καλυψθῇ ἐν τῷ μεσῷ τόπου πλή-
θους ἀνθυώπων, οἵτινες δέρνηξεν φουσιν εἰς
τὴν νά ποδῶσαπιν αὐτην τὴν ταχεῖαν προφυ-
λακήν· τοῦτο δέ σύνοει δὲν εἰς αὐτήν τὰ δι-
μάτα, καὶ διπλασιάζει τὴν ευτιχίαν της. ‘Ο
Ἀουμόντης, δχι ὁ ιγώερον παρὰ τὸ πλῆθος
ἐκθαυβος, ἐψωτά τὴν θυγατέρα του, διὰ τι
καλύπτεται εἰς τόπον, δέουν πνίγονται ἀπό
τὴν θέρμην. ‘Θέλεις τὸ μάθει, πάτερ μου·
ὑπόμενον τῷρα νά σε βεβαιώσω μόνον, δχι
ἐνεργῶ οὔτω, διὰ φρόνησιν καὶ ἀνάγκην. —
‘Ω, ναι, πάτερ μα, ἐπόσθεσεν ἡ Μαρία, χω-
ρις αὐτὴν τῆς ἀδελφῆς μου τὴν πρόνοιαν δεν
ἡθελες ἵσως ίδει τελειωμένην τὴν παράστασι.
— Δεν ἔνιοῶ διόλου αὐτό τὸ μαςήριον, υπέ-
λαβεν δὲ Αουμόντης. Θέλεις μοι τὸ ἔξηγήσει.
— ‘Η ‘Ἄρμαντίνη λοιπὸν ἔμεινε κεκαλυμμένη
ἔως εἰς τὸ τέλος τοῦ πρώτου δράματος, καὶ

άφοῦ ὁ ὑποκριτής, δοτις δὲν ἐννόησε τίποτε, ἀνεκδιδούσει, ἀνεκάλυψεν αὐτὴν τὸ πρόσωπον της, λέγουσα πρὸς τὴν ἀδελφήν της μὲ τοι πλέον θελτικὸν οἶκον. « Εἰς ποίαν σύγχυσιν τὸν ἔψιψα! Φοβοῦμαι ἀλλὰ μήπως δὲν δυνηθῇ νὰ ὑποκριθῇ τὸ δευτερον δράμμα.---Θέλω λυπηθῆ ποιὺν, ὑπέλαβεν ἡ Μαρία· τὸν λέγουσι θαιμάπον εἰς τὸν αἰχμάλωτον. » Ήαρευθὺς τὸ παραπέρασμα ὑψοῦται, καὶ ὁ χριστιανὸς αἰχμάλωτος φαιτεται· ἡ δὲ οἰηματικὴ ἀμέσως καλύπτεται· τοῦτο προξενεῖ πάλιν νέον θάμβος, τὸ δοποῖον δλος ὁ κῆρυξ ἐκφράζει μὲ γέλωτας καὶ ἀσείσμούς. « Ο δὲ Μελκοῦδος καθήμενος ἀντικρὺ, εὐφραίνετο μὲ τῆς Αρμανινῆς τὴν πρᾶξιν, τὴν δοποῖαν ἔκαστος ἔξηγει κατὰ τὴν θέλησίν τον, καὶ τῆς δοποίας μονον αὐτὸς ἐμάντευε τὴν ἀληθινὴν αἵτιαν.

« Η Αρμανίνη δῶμας, ἀρωματισμένη περιστούτερον παρὰ ποτὲ μὲ τὰ πλέον δυνατὰ ἀρώματα, ἐπαρατηζεῖτο οὔτως, ὥσε πανταχοῦ τὴν εδείκνυν μὲ τὸ δάκτυλον, καὶ τὴν ἔφευγον, ἀφοῦ ἐπαρθήσιαζετο. » Άλλ' ἡ οἴησις της, πάνιοτε ἐτοιμος νὰ ἀρπάξῃ τὸ παραμηδὸν πρᾶγμα, τὸ δοποῖον νὰ τὴν τρέφῃ ἥδυνατο, δὲν τὴν ἔκαμε νὰ βλέπῃ εἰς τὰς πολυαρίθμους ἀναχωρήσεις, τὰς δοποίας αὐτὴν ἐπροξενεῖ, εἰμὴ ἀνίκητον τῶν χαρίτων της ἀποτέλεσμα.

(Ακολούθει)

ΑΙ ΦΙΛΟΦΡΟΝΗΣΕΙΣ ΤΩΝ ΚΙΝΕΖΩΝ.

Τὸ πλῆθος τῶν φιλοφρονήσεων (ceremonies) τὰς δοποίας μεταχειρίζονται κατὰ πᾶσαν περίσσειν οἱ Κινέζοι φαίνεται ἐπ' ἀληθείας ἀνυπόφορον καὶ ἀηδὲς εἰς τὰ ἴδια μας δύματα. Πρόσκυλησις διὰ συμποσίου δὲν ὑποιθεῖται διτὶ δίδεται μὲ εἰλικρίνειαν ἀν δὲν γίνῃ τρεῖς ἢ τέσσαρας φοράς ἐγγράφως. Ἰδιαίτερος χάρτης (προσκλητήριον) σέλλεται τὴν παραμονὴν τοῦ συμποσίου, ἄλλος πολλὰ πρωῒ τὴν προσδιωρισμένην ἡμέραν καὶ τρίτος δταν δλα τὰ πράγματα ἥναι ἐν τάξει.

« Ο οἰκοδεσπότης πάντοτε εἰπάγει τοὺς προσκεκλημένους εἰς τὴν αἴθουσαν δια τοὺς χαιρετᾶ τὸν ἔνα μετὰ τὸν ἄλλον. » Οιαν δλοι συναχθῶσι, λαμβάνει ποτήριον οἶνου, κλίνει τὴν κεφαλὴν εἰς τὴν συντροφίαν, προχωρεῖ εἰς τὸ ἐμπροσθεν μέρος τοῦ θαλάμου, καὶ ἀνυψῶν τοὺς ὄφθαλμούς καὶ τὸ ποτήριον εἰς τὸν οὐρανὸν χύνει τὸν οἶνον ἐπὶ τοῦ ἐδάφες κατὰ

μίμησιν τῶν ἀξιομηνούντων σπονδῶν τῆς ἀρχαιοτητος.

Εἰς τὸ συμπόσιον δλοι διαφυλάττονται τὸν αὐτὸν τύπον οὕτως εἰπεῖν. « Ολοι συμπίνεσται μαζῆ πολὺ βραδέως. Κάνεις δὲν τολμᾷ νὰ φάγῃ πρὸς ὁ οἰκοδεσπότης ἀχρίση, πλὴν ὅταν δῶσῃ αὐτὸς τὸ σύνηθες σημεῖον δλοι ἀμπάζουσι τὰ ἐξ ἐβένου κατεπενασμένα περόνιά των καὶ φέρουσι τὰ φραγῆτα εἰς τὸ σόμα των μὲ τακτικὴν καὶ σύμφωνον κίνησιν ὡς νὰ εξει τέλουν σφατιωτικὴν τινα γύμνασιν. Λαμβάνουσι δὲ τὴν μεγαλητέραν προσοχὴν ὃ φροντίδα ὡς τὰ στοματα δλων νὰ κινῶνται μαζῆ διότι νὰ ἀρχίζῃ τις πρωτήτερον ἢ νὰ μείνῃ υεζεον λογίζεται ὡς βαρβαρότης.

Αἱ φιλοφρονήσεις τῶν Κινέζων εἶναι ὑπὸ τὴν ἀμεσον διεύθυνσιν τῆς κυβερνήσεως καὶ πᾶν ἄτομον εἶναι ὑποχρεων νὰ τὸς φυλάττῃ, διότι δὲν αὐτῶν νομίζει ἡ αὐλή ὅτι φυλάσσεται ἡ ποινὴ εὐταξία καὶ σύδονοια. Οἱ ἐμποροι, οἱ ναῦται, οἱ γεωργοι καὶ οἱ ὑπηρέται ἔχοσιν ίδιαίτερα εἰδη φιλοφρονήσεων, ἀνάλογα τοῦ ἐπαγγέλματος των, καὶ καθεὶς ἀπὸ τοῦ μεγαλητέρου Μανδαρίνου ἔως τοῦ κατωτέρω χωρικοῦ γνωρίζει ἐντελῶς τὰς τιμάς καὶ τὰς φιλοφρονήσεις τὰς δοποίας ἀνήκει νὰ λαβῇ καὶ χρεωσει αἰτός νὰ δωσῃ εἰς τοὺς ἄλλους, καὶ παιδεύεται δοποῖος παραβαίνει αὐτάς.

« Οιαν τις φθάσῃ εἰς τὸν οἶκον τοῦ μεγαλητέρου του, εἰσάγεται εἰς τὸν θάλαμον ἀπὸ δύο ὑπηρέτας διὰ τινων ίδιαιτέρων φιλοφρονήσεων, καὶ χαιρετᾷ τὸν οἰκοδεσπότην. ὁ δοποῖος τὸν ὑποδέχεται χωρίς νὰ οηκωθῇ ἀπὸ τὸν τόπον του. Ἄν δῶμας ὁ εἰς τὸν δοποῖον γινεται ἡ ἐπίσκεψις ἥναι μικρότερος, πρέπει νὰ τρέξῃ καὶ να προϋπαντήσῃ τὸν εἰσερχόμενον εἰς τῆς δόδου.

« Αποφεύγονται δὲ μεγάλως τὴν εὐγλωττίαν εἰς τὰς επισκέψεις των ὃ πολλάκις οὔτε μίαν λέξιν προφέρουσι παρὰ τὰς συνήθεις φιλοφρονήσεις, αἱ δοποῖαι καὶ γίνονται δλαι εἰς τὸ τρίτον πρόσωπον, καὶ ποιέ δὲν ἀκούονται αἱ λέξεις. » Ε γὼ καὶ Σ ὑ.

Καὶ εἰς τὰς ἐπισολάς των δὲ μεταχειρίζονται πλῆθος φιλοφρονήσεων. « Αν ἡ ἐπισολὴ γράφηται εἰς σημαντικὸν τὸ ὑποκείμενον, ἀνάγκη νὰ μεταχειρισθῶσι μέγαν χάρτην λεπτὸν μὲ δέκα ἢ δώδεκα διπλώματα ὃ δον μικρότερα εἶναι τὰ χράμματα τοσοῦτον μέγα φαίνεται καὶ τὸ πρὸς τὸν ἄλλον σφέβας. Τὸ δόρος, αἱ λέξεις καὶ τὰ μεταξὺ τῶν γραμμῶν διαστήματα πρέπει ἀκόμη νὰ ἥναι κατὰ τὸν βαθμὸν τοῦ ὑποκείμενου, καὶ δύο σφραγίδες ἀνάγκη νὰ θέτωνται εἰς τὴν ἐπισολὴν, ἡ μία εἰς τὴν ἀυχὴν καὶ ἡ ἄλλη εἰς τὴν ὑπογραφὴν. » Οιαν δ' ἡ ἐπιστολὴ διπλωθῇ βάλλεται εἰς